

Stáňo

Lokálka

Mám naději, že uslyšíš mé tiché volání,
potravu dát do talířů, nic ti nebrání.
Snad bude dnešní večer stejný, jako tolikrát,
ó Stáňo, pojď večeři mi dát.

Já nevím, co je nouze, hladu nemusím se bát,
mě učili jíst střídě, ale přejídám se rád.
A nevím sám, zda je mi psáno živořit, či žít,
ó Stáňo, po jídle chtěl bych pít.

Je zázračné to vědomí, co všechno ještě sním,
už vidím se jak nad talířem, celý večer bdím.
A je to moje vášeň nesmírná, s níž odvážím si přát,
ó Stáňo, nechtěj mi zbytky brát.

Proč vypínáš ty vařiče, snad nechystáš se jít,
a nechápu, proč z ložnice, tě zase slyším klít.
Jenom ruku vztáhnu za tebou, když nemůžu už vstát,
ó Stáňo, musím si nášup dát ...
ó Stáňo, k sakru, proč jím tak rád.